

[Statsministeren.]

stilling, men er noget, der er kommet for at blive, så gør vi det i erkendelsen af, at skal det lykkes at etablere et sådant system, så må man skabe en sikkerhed hos lønmodtagerne for, at tilbageholdenhed hos dem ikke kapitaliseres af andre. Derfor vil man også se, at regeringen og regeringspartierne er gået ind for tanken om økonomisk demokrati. Men vi tror ikke ét øjeblik på, at det problem, jeg her har nævnt, og som er det generelle og største, når man skal tale om indkomstpoltik på længere sigt, at skabe tilliden hos den enkelte lønmodtager, klares ved store, centrale, fagforeningsdirigerede fonds. Det løser ikke problemet. Det giver ikke den enkelte en fornemmelse af, at sikkerheden også er skabt for ham, det giver ham ingen fornemmelse af at være med i dette, og det giver ham, som det er fremhævet tidligere af ordførere fra regeringspartierne, ingen fornemmelse af at være med i indflydelsen på virksomheden. Vel, her er vi uenige, men jeg ville dog ønske, at man kunne nå til en fælles erkendelse af, selv om vi kan være uenige om, hvordan økonomisk demokrati skal etableres, at økonomisk demokrati er et mål, som bl. a. også skal kunne udnyttes til at skabe bedre grundlag for en samordnet og socialt afbalanceret indkomstpoltik, end det har været muligt hidtil.

Jeg vil sige til hr. Per Hækkerup og til socialdemokratiet: man må godt — det siger jeg selvfølgelig også, fordi det ved jeg at det gør man alligevel — man må godt fortsætte denne valgkamp igennem med at håne regeringen for, at dens indkomstpoltik ikke lykkedes fuldt ud; vi erkender, at det gjorde den ikke, men der er én ting, vi ikke gør: når vi har fremsat en tanke, hvis rigtighed vi tror på, så opgiver vi den ikke, fordi den ikke lykkedes fuldt ud første gang; vi bliver ved. Der er noget her, som ingen kommer uden om, og det var derfor, jeg tog udgangspunktet i, at der var en repræsentant på det socialdemokratiske årsmøde, der gav udtryk for nøjagtig de samme tanker; det rører sig altså også i socialdemokratiet, selvfølgelig gør det det.

Hr. Per Hækkerup følte i sin omtale af markedspoltikken af en eller anden årsag trang til at overdrive polemikken mod regeringen en lille smule, og han ledte efter et

citater, i bogstavelig forstand ledte efter et citat i fortrykket fra min tale forleden dag. Hr. Per Hækkerup fremdrog, at jeg skulle have sagt, at stabiliteten i regeringssamarbejdet havde været en styrke for fællesmarkedsforhandlingerne, og så tog hr. Per Hækkerup udgangspunkt i det og polemiserede: når man nu udtrykker glæde over stabiliteten i regeringssamarbejdet, så må der altså være nogen uenighed, man har fået gjort op inden døre. Jeg er ked af at måtte skuffe hr. Per Hækkerup på det punkt, for det har der ikke været, og jeg er ked af at måtte sige til ham, at når han nu vil citere, så synes jeg, han skulle citere rigtigt. Det havde ganske vist ikke givet den samme baggrund for at polemisere bagefter, men så havde det heller ikke givet mig baggrund for at sige til hr. Per Hækkerup, at han bør citere rigtigt. Jeg sagde ikke „stabiliteten i regeringssamarbejdet“, jeg sagde, at det, der havde været medvirkende til, at vi kunne føre fællesmarkedsforhandlingerne godt, var stabiliteten i regeringsarbejdet. Heri ligger altså ingen underkendelse af, at socialdemokratiet har været med i markedspoltikken, for stabiliteten i regeringsarbejdet ligger ikke alene i dette, at regeringen har kunnet sidde forhandlingerne igennem, men ligger også i det, at den har kunnet bygge på det solide parlamentariske underlag. Det var altså en udtalelse, der tværtimod erkendte, at det havde den brede parlamentariske tilslutning som forudsætning. Jeg synes ikke, vi skal tage strid om det, hvorom vi er enige.

Jeg vil gerne sige til slut, at nu vil det selvfølgelig og formentlig gå i denne valgkamp, som det plejer at gå — også politikere er mennesker på godt og ondt — og det plejer jo at gå sådan, at når man skal ud at kæmpe for dels sine idéer, dels sit parti og dels sig selv, så taler man sig varm. Meget vil i den kommende valgkamp blive sagt om samarbejdet, og meget vil der også blive sagt om, at det nuværende regeringssamarbejde er et samarbejde, der isolerer sig fra folketinget og er blokpolitik. Vi politikere vil gerne tale samarbejde, vi vil så forfærdelig gerne understrege, hvor nødvendigt det er at kunne samarbejde, men når nogle så gør det og gør det på et plan, hvor man ikke selv er med lige i den aktuelle situation, så gælder det for enhver pris om at mistænke-